

CLOENDA DE L'ANY DE LA FE: QUINS FRUITS?

Us ofereixo alguns punts de reflexió, en cloure's avui L'Any de la Fe.

1. La necessitat de testimonis creïbles. En els temps actuals, de forta secularització, allò que és més necessari, és la presència entre nosaltres de testimonis creïbles que facin visible l'Evangeli, que avivin amb força i calidesa l'atracció per Jesús i la seva Església. La credibilitat també s'ha de percebre en la manera com vivim l'Eucaristia. Em pregunto, en veure'ns com la celebrem, atraurem algú que no creu?

2. No restar en una estèril culpabilització. El fet que moltes persones s'han allunyat de l'Església no pot portar-nos a continuar descarregant les culpes en uns o en d'altres. Autocrítica i conversió personal, sí. Les responsabilitats, però, són compartides: en la història de l'Església hi ha hagut sempre llums i ombres, en tots els estaments.

Algunes ideologies han minat la capacitat de reconèixer on era la llum.

3. Guarir les ferides. Les ferides hi són. En l'Església i en el món. Cal guarir-les. L'Església, com diu el papa Francesc, ha de ser com un hospital de campanya. Hem de fer visible al món d'avui la misericòrdia de Déu, la seva tendresa per tota creatura. Cal discernir, però no jutjar.

4. L'experiència de l'encontre amb Jesús. Qui ha trobat Crist, com la samaritana al pou de Jacob, no pot quedar-se per a ell aquesta experiència, sinó que ha de compartir-la. Preguntem-nos si qui entra en relació amb nosaltres sent el caliu de la fe, si sent la nostra joia per haver trobat Jesús. Aquest ha de ser el fruit més preciós: anar a l'encontre dels altres i ajudar-los a redescobrir la fe que han rebut en el Baptisme.

5. El diàleg amb tots, la missió. Cal dialogar, sense cap prepotència ni superioritat, amb tothom. El camp de Déu és el món. Atansar-nos i dialogar amb els qui no la pensen com nosaltres, amb els qui tenen un altra fe, amb els qui no en tenen cap. Cal fer-ho sense por i sense renunciar a la nostra pertinença. El Papa Francesc ens ensenya que "l'Església és la casa la porta de la qual sempre ha de restar oberta, no solament perquè cada u pugui trobar-hi acollida i respirar amor i esperança, sinó també perquè nosaltres puguem sortir a dur aquest amor i aquesta esperança. L'Esperit Sant ens empeny a sortir del nostre recinte i ens guia fins a les perifèries de la humanitat.

6. No perdre'ns en coses secundàries o supèrflues. Alerta sobre la contínua temptació de "mundanitat". Una mentalitat consumista se'ns ha ficat dintre, fins quan demanem els sagraments. Hem de concentrar-nos en la realitat fonamental, que és l'encontre amb Crist, un encontre que esdevé pregària, adoració. Silenci, escolta atenta i amorosa de la seva Paraula, comunió eucarística, caritat ardent.

7. La família, els pares. Hem de desvetllar en els pares la gran responsabilitat que tenen envers els seus fills, particularment en la transmissió de la fe, en la iniciació a la vida cristiana. No podem donar per descomptada la seva fe i els hem d'ajudar en el camí d'un retrobament joiós de la vida eclesial. Són ells els primers catequistes, els primers educadors de la fe en la pròpia família amb el testimoniatge de la seva vida, en el sentit de la seva pertinença a la comunitat cristiana. Sempre és bo de recordar Sant Agustí quan escrivia. *"No n'hi ha prou en parlar de Déu aïns vostres fills; cal sobretot parlar a Déu dels vostres fills"*.

8. Deixar-nos sorprendre per Déu. Davant el risc d'un "ateisme anònim", en el que també els cristians practicants podem caure, cal deixar-nos sorprendre de nou per Déu. No pot ser que visquem com si Déu no hi fos. "La nostra cultura ha perdut la percepció d'aquesta presència concreta de Déu, de la seva acció en el món. Pensem que Déu sols es troba més enllà, en un altre nivell de la realitat, separat de les nostres relacions concretes" (*Lumen Fidei*, n. 17). Que Ell desaparegui del nostre món relacional és el resultat de no viure la fe en la seva dimensió relacional, reduïda a "creença", a costum, a quelcom abstracte. "La fe es presenta com una sendera, que orienta el nostre camí en el temps" (*Lumen Fidei*, n. 4). I és en el temps, viscut en la dimensió del do, que es produeixen els fruits: ulls nous, una promesa de plenitud, l'esguard sobre el futur, la llum per al camí, i el temps, en la fe, abraça les relacions familiars, afectives, la vida eclesial, el treball, la manera com gestionem el temps lliure, l'acció social i caritativa, etc.

Mn. Manuel Valls i Serra , rector